

men da man efter nogle Dages Asen endelig havde klart Vejr, saa man kunde tage Polhøjden for at konstatere, hvor vidt man var naaet, viste det sig, at man var drevet tilbage i Stedet for at komme frem. Det samme er sket gennem de Valutaforanstaltninger, vi har truffet forgangen Aar, ikke mindst for Landbruget. Til Trods for, at det danske Landbrug har et stort Renommé og roses baade i Indland og i Udland, og til Trods for, at det stadig arbejder flittigt og ihærdigt, trods alt, hvad man har stræbt fremefter, er det gaaet, som det gik Nordpolsfarerne: man er drevet den anden Vej; vi er drevet væk, vi er kommet tilbage til Trods for, at vi flittigt og ihærdigt har arbejdet for at komme fremad. Det er Stillingen, som den former sig for Landbruget for Tiden, og det er en Stilling, som vil tynde det i lange Tider. Den Krone, som vi havde, var alting efterhaanden blevet saaledes passet til efter, at den kunde bæres, Næringslivet trivedes, og man var i Stand til at faa Budgetterne til at holde baade i Kommunerne og i Staten. Jeg er overbevist om, at den Situation, vi nu er inde i, vil give daarlige Skatteindtægter i det Aar, vi kommer ind i, og hvordan Budgetterne vil holde, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg har ikke store Forventninger om, at de vil komme til at holde ret mange Steder.

Men, siger man, det nytter ikke med al den Snak. Sagen er, at vi maa frem til stabile Forhold, og hvis Forholdene for et Aar siden var saa taaleligt gode, som du siger, de var, saa var de alligevel ikke stabile, for vi havde ingen stabil Valuta. Ja, det er fuldkommen rigtigt; det havde vi ikke; vi havde en Valuta, der i nogen Tid havde ligget lidt under 70, og hvorefter omtrent alt var blevet tilpasset, og det hele gik taaleligt rundt. Men Forholdene var ikke solide, for vor Valuta svingede paa det uvisse; den var endnu ikke fæstet til Guld. Der maatte gøres noget. Og jeg er fuldstændig klar over, at den Opfattelse er rigtig, at noget burde der ske, i det lange Løb kunde vi ikke nøjes med en Papirvaluta. Men den Vej, man slog ind paa, havde de uheldige Følger, som jeg nu har nævnt, og naar man da siger: Ja, men Kronen gaar jo sine egne Veje, hvad er der at gøre ved det? saa vil jeg svare, at forgangen Aar var der dog Forslag fremme, som kunde have givet det hele en lykkeligere Vending. Man kunde sige: Nu ligger Valutaen nær de 70, hvorefter alt omtrent har tilpasset sig; naar vi sætter dens Guldverdi til 1 Franc, bliver vi i Klæder, som passer os, og saa glider vi lettest og bekvemtest videre. Men Nationen

ville ikke. Jeg indrømmer, det var den offentlige Mening Landet over, at man kunde ikke føle sig tilfreds med en saadan Nedskaering; man ønskede, at Kronen skulde op i sin gamle Højde. Men hvis den skulde op i sin gamle Højde, burde man have sikret sig en langsom, gradvis Stigning, saa vi gennem en Stigning af maaske et Point aarlig i Løbet af en lang Aarrække kunde have naaet Maalet. Hvis man var gaaet den Vej, vilde efterhaanden det ene efter det andet have passet sig til efter Forholdene, uden at vi havde faaet de Katastrofer, som vi nu er inde i. Men ingen af de Veje er man gaaet. Man gik den anden Vej forgangen Aar; og naar det Lovforslag, som nu foreligger, fortsætter ad den samme Vej, saa kan jeg i dette Tilfælde ikke følge mit Parti, jeg kan i det hele taget ikke være med til at stemme for det foreliggende Lovforslag. Dette Lovforslag vil drive mange Tusind stræbsomme og dygtige Mænd i vort Land fra Hus og Hjem, og jeg kan ikke se rettere end, at der derved sker den største Uret. Man kunde være gaaet Veje, hvorved man langsomt havde arbejdet sig ind i det nye paa en saadan Maade, at Næringslivet kunde have holdt til det. De Ulykker, som nu maa befrygtes, kan jeg ikke være med til at have Ansvar for, og derfor har jeg taget det Standpunkt, at jeg vil stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Schovelin: Jeg ønsker ogsaa at stemme imod dette Lovforslag, og jeg skal tillade mig at begrunde hvorfor. Lad mig begynde med at sige, at jeg føler mig ikke det mindste imponeret af den Omstændighed, som den højtærede Erhvervsminister nævnte, nemlig at Forslaget har faaet en stor, en uhyre stor Majoritet, over 100 Stemmer, i Folketinget. Jeg hæfter mig uvilkaarlig mere ved dem, som har svaret: Stemmer ikke, eller som har stemt imod. Det synes mig, at der rummes større Indsigt paa den Side end hos alle de 100. Jeg har overhovedet i min Rigsdagstid aldrig været bange for at stemme, selv om jeg skulde staa alene. I sin Tid, da man fulgte Sverige i at løsne Kronen fra Guld, noget, som efter mit Skøn var ganske unødvendigt, og hvorved man jo først begyndte at skærpe den danske Valuta, stemte jeg ene i hele den danske Rigsdag imod, og jeg er den Dag i Dag glad over, at jeg gjorde det. Nu gaar ganske vist 4 Partier frem i deres Magt og Vælde, men de formaar ikke at sætte saa meget som et Blad paa Valuta-sagens Nælde; de vover ikke en Gang at tage fast om den, derfor har de ogsaa